

Det ærede Medlem har netop ved dette Forsøg paa at forklare, hvad der kan gøres, paa det klareste bevist, at hele hans øvrige Udvikling ikke var rigtig, men at den maa sættes til Side som usforvarlig og urigtig; thi komme vi først saa vidt, ser jeg ikke, hvor Grændsen er. — Den høie Kulfusminister vilde i Gaarsmødet afvise, at det skulde være rigtigt, at Ministeriet vilde forsvare sin Blivensiddende med Kongens personlige Gaandskrivelse. Nei, sagde han, det var ingenlunde for Ministeriets, men for Folkets Skyld, at den var bleven offentliggjort; men heri have vi jo netop en Indrømmelse af, hvad vi sige, nemlig at man vil bruge Kongens Gaandskrivelse overfor Folket som en Forklaring af, hvorfor Ministeriet bliver siddende, efter at det ved den allernærmste Overveielse har fundet, at det burde gaa af: Man vil altsaa bruge Kongens Gaandskrivelse overfor Folket; det er en oprigtig Tilstaaelse, men en Tilstaaelse, som viser, at det er fuldstændig berettiget og rigtigt, naar vi paaftaa, at det er saa stort et konstitutionelt Misgreb, som det kan være, at Ministeriet her har stillet Kongen personlig frem. Hvis det ærede Ministerium tror, at det kan faae Folket, som det nu er, det nu tilstedeværende politisk seende Folk til at tro paa, at den kongelige Gaandskrivelse skal fri det for Angreb, fordi det bliver siddende, tager det virkelig fejl. Ministeriet vil møde de samme Angreb som tidligere; men det vil faae et Angreb til, fordi det ved denne Offentliggørelse har udsat et vigtigt Punkt i vor Forsætning for Noget, der kunde blive farligt i sine Følger. I Stedet for at denne Offentliggørelse skulde fri Ministeriet overfor Folket, vil den forsøge det Ansvar, Ministeriet allerede har overfor Folket. — Der er endnu en Ytring, hvorved jeg skal tillade mig at opholde mig. En foregaaende Taler, jeg erindrer i Diebliffet ikke, hvem det var, havde sagt, at den Tid maatte være kommen, da noget Saadant som det, der her er paa Dmtale, maatte alvorligt paatales, og den høie Justitsminister sagde da dertil: Ja, paatal det! Da der dertil blev svaret: Det er det, vi her gjøre, fandt han, at det ikke var Noget; nei, der skulde en ganske anden Paatale til. Dette er ogsaa en af disse mærkelige Ytringer, som jeg mener, der maa slaas fast, nemlig at en Misbilligelse af det ene af Rigsdagens Thing ikke af Ministeriet anses for at være nogen alvorlig Paatale af en Handling fra dets Side, men at man svarer dette Thing lige ind i Vinene: Det er ikke nogen alvorlig Paatale, naar et af Rigsdagens

Thing staar op og siger: Vi misbillige denne Handling af Ministeriet. Lad os lægge Mærke til alle disse Kjendsgjerninger, som vise, hvorledes det nuværende Ministerium staar overfor Folkethinget; lad det blive bekjendt for Folk rundt omkring i Landet igjennem de betegnende Udtalelser, vi have hørt i disse Dage. Seg er vis paa, at den Tid skal komme, og at den ikke er fjern, da Ministrene selv skulde finde, at deres Plads ikke er, hvor de nu sidde. Seg holder mig ogsaa overbevist om, at Folkethinget baade har Ret og Magt til yderligere at paatale, hvad det finder, der for tjener Paatale, uden at man skal vise det andetsteds hen; thi Folkethinget har politisk talt sin Magt og sin Ret saa godt som Ministeriet har sin, og der kan komme den Tid, ligesom der har været en saadan, at man yderligere vil komme til at bruge denne Ret og Magt. Man skal derfor ikke lade haant om en Misbilligelse af Thinget og sige, at den ikke skulde have Noget at betyde.

Justitsministeren: Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, henvendte sig jo for en væsentlig Del til mig, og der er andre Medlemmer, der ligeledes have skænket mig en særlig Belvillie, idet en uforholdsmæssig Del af deres Foredrag har været rettet imod mig; det vil derfor maaske findes ganske naturligt, at jeg nu udbeder mig det ærede Things Opmærksomhed nogle Diebliffe. Jeg gjør det saa meget mere, som jeg har et Mellemværende af en noget mere personlig Karakter, der nys igjen blev draget frem af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, paa en saadan Maade, at jeg allerede nu finder mig foranlediget til at fremkomme med den Udtalelse, som jeg ellers vilde have anset det for at være mere passende at gemme til et senere Tidspunkt. Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, sagde, at han vel maaske kunde have nogen Betænkelse ved at henvende sig til Justitsministeren og udtale sig angaaende de Bemærkninger, der af ham bleve fremsatte igaar, thi han udsatte sig jo for, at Justitsministeren da vilde fremkomme med en Erklæring i den Retning, at han ikke vilde forhandle videre med ham. Der er nu hængaet adskillige Aar, i hvilke det ærede Medlem og jeg have forhandlet med hinanden; der er veglet mangt et alvorligt Ord imellem os, og det ærede Medlem mente jo, at jeg fornemmelig havde viist, at jeg kunde bruge stærke Udtalelser. Der har dog imidlertid ogsaa været en Tid, hvor det ærede Medlem mente vel fra sin Side at kunne finde